

Î N C H E I E R E

25 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Președintele raionului Ocnîța, Vasile Romanciuc împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017,

adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Fiodor Iurcu împotriva Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale, intervenient principal Consiliul raional Ocnîța, intervenienți accesorii Natalia Liciu și Instituția Medico-Sanitară Publică Spitalul Raional Ocnîța cu privire la contestarea actului administrativ, și

cererea intervenientului principal Consiliul raional Ocnîța împotriva Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale, intervenient accesoriu Instituția Medico-Sanitară Publică Spitalul Raional Ocnîța cu privire la contestarea actului administrativ,

c o n s t a t ă :

La 29 ianuarie 2015, Fiodor Iurcu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Sănătății, intervenient accesoriu Consiliul raional Ocnîța cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii menționează că, în baza Deciziei Consiliului raional Ocnîța nr. 2/7 din 28 martie 2008 a fost numit în funcția de director al Instituției Medico-Sanitară Publică Spitalul Raional Ocnîța (denumirea prescurtată IMSP SRL Ocnîța). Astfel, conform contractului individual de muncă și a Regulamentului, a fost investit în funcția dată pe un termen de 5 ani, termen care a expirat la 28 martie 2013. Însă, până la momentul adresării în instanța de judecată, Consiliul raional Ocnîța nu a adoptat o decizie de eliberare a sa din funcția ocupată.

Așa, nefiind eliberat din funcția de director al IMSP SR Ocnîța, la 30 octombrie 2014, Ministerul Sănătății a petrecut concursul pentru ocuparea funcției de director al IMSP SR Ocnîța.

Reclamantul relevă că, prin adresarea nr. 03-9/426 din 29 octombrie 2014, vicepreședintele raionului Ocnîța, Andrei Țopa a solicitat comisiei de concurs a Ministerului Sănătății de a nu se petrece concursul până la adoptarea de Consiliul raional Ocnîța a unei decizii. Însă, în pofida acestui fapt, la 30 octombrie 2014, a fost desfășurat concursul la care au fost comise mai multe erori, și anume: nu s-a

prezentat membrilor comisiei, ordinile Ministerului Sănătății sub data și numărul creării comisiei de concurs și a comisiei de contestare; nu s-a adus la cunoștință membrilor comisiei și a candidaților componentele numerice a acestor comisii; nu au fost prezentate și examinate dosarele și rapoartele candidaților, fapt ce este contrar prevederilor regulamentului; nu au fost puse la vot legalitatea petrecerii concursului, conform demersului vicepreședintelui raionului Ocnița nr.03-9/426 din 29 octombrie 2014 prezentat de fondator, decizia de concurs fiind axată doar pe părerea unilaterală a juristului; la obiecțiile reprezentantului fondatorului, președintele comisiei de concurs a avertizat despre faptul că dacă mai intervine cu careva propuneri sau cereri va fi exclus din comisie și eliminat din sală, propunerile acestuia nefiind luate în considerație și neincluse în procesul-verbal; nu a fost examinată modalitatea prezentării candidaților; nu au fost determinate întrebările unice pentru toți candidații, care vor fi expuse de către membrii comisiei de concurs, astfel fiind încălcate drepturile candidaților; după prezentarea proiectelor de management, concurenților le-au fost adresate întrebări de unii și aceiași membri ai comisiei, prin ce se confirmă existența suspiciunilor, neobiectivității și neechității față de candidați, puși în situații inegale, ceea ce provoacă unele concluzii eronate din partea membrilor comisiei; nu au fost luate în considerație propunerile membrilor colectivului, reprezentanți ai instituției și fondatorului; în procesul-verbal al ședinței comisiei de concurs nu au fost indicate întrebările și răspunsurile candidaților, astfel fiind încălcat grav regulamentul și trezind suspiciuni privind obiectivitatea și competența profesională a fiecărui candidat.

Succesiv, reclamantul remarcă faptul că potrivit ordinului Ministerului Sănătății nr.121-p din 25septembrie 2014 și a Regulamentului, comisia de concurs urmează să informeze despre rezultatele concursului în mass-media, pe pagina web și pe avizierul IMPS SR Ocnița. Însă, la caz, anunțul a fost publicat fără indicarea punctajului acumulat de fiecare candidat, fiind indicată numele de familie doar a unui singur candidat.

Astfel consideră că nu a fost luat în considerație demersul fondatorului, fiind atrasă atenția doar asupra părerii juristului, care în cadrul examinării unei cauze conexe, a prezentat Curții de Ape Bălți deciziile Consiliului raional Drochia nr. 7/8 și nr. 7/9 din 30 decembrie 2013 și a solicitat obligarea Consiliului să adopte o decizie privind eliberarea din funcție a directorului IMPS SR Ocnița și în baza căreia această funcție ar deveni vacantă. Însă, prin decizia Curții de Apel Bălți din 29 mai 2014 s-a respins cererea de chemare în judecată depusă împotriva Consiliului raional Ocnița cu privire la obligarea adoptării deciziei de eliberare din funcție a directorului IMPS SR Ocnița – Fiodor Iurcu.

În această ordine de idei, reclamantul invocă faptul că Consiliul raional Ocnița nu l-a eliberat din funcția deținută, iar la momentul desfășurării concursului de ocupare a funcției de director al IMPS SR Ocnița, la 30 octombrie 2014, aceasta nu era vacantă.

Respectiv, opinează că hotărârea comisiei de concurs din 30 octombrie 2014 este ilegală și conform legii atrage nulitatea.

Subsecvent, reclamantul notează că, procesul-verbal al ședinței Comisiei de concurs pentru ocuparea funcției de director al IMSP SR Ocnița din 30 octombrie 2014 nu conține date cu privire la evaluarea participanților în acesta nefiind indicat punctajul concurenților. Iar, la solicitarea de a i se prezenta procesul-verbal, i-a fost

eliberat doar extrasul din acesta, și doar după întocmirea contestației la 31 octombrie 2014 i s-a remis procesul-verbal pe trei file.

Reclamantul Fiodor Iurcu solicită anularea deciziei și a rezultatelor ședinței Comisiei de concurs pentru ocuparea funcției de director al IMSP SR Ocnița din 30 octombrie 2014; prelungirea relațiilor de muncă între dânsul și Consiliul raional Ocnița, în funcția de director al IMSP SR Ocnița; obligarea Consiliului raional Ocnița să încheie cu dânsul contract individual de muncă pentru ocuparea funcției de director al IMSP SR Ocnița pe un termen de 5 ani; și compensarea cheltuielilor de judecată.

La 14 aprilie 2016, în cadrul ședinței de judecată, reprezentantul Consiliului raionului Ocnița a înaintat o cerere de intervenție în calitate de intervenient principal cu pretenții proprii împotriva Ministerului Sănătății, intervenient accesoriu IMSP SR Ocnița, prin care solicită repunerea în termen a cererii; anularea rezultatelor concursului petrecut de Ministerul Sănătății în baza procesului-verbal din 30 octombrie 2014; și anularea deciziei comisiei de concurs din 30 octombrie 2014 (vol.I, f.d. 177-180 recto-verso, 173-174).

În motivarea cererii înaintate, intervenientul principal a reiterat circumstanțele faptice ale cauzei și a invocat că solicitarea de repunere în termen este determinată de faptul că Fiodor Iurcu a decedat, iar la 16 noiembrie 2015 Consiliul raional Ocnița a adoptat Decizia nr. 8/8, prin care, în temeiul art. 82 lit. b) din Codul muncii, au fost încetate relațiile de muncă în legătură cu decesul lui Fiodor Iurcu, circumstanță ce nu depindea de voința părților.

Judecătoria Centru, mun. Chișinău, prin încheierea protocolară din 14 aprilie 2016 (vol. I, f.d. 173-174), a schimbat calitatea procesuală a Consiliului raional Ocnița din intervenient accesoriu în intervenient principal; a atras-o pe Natalia Leiciu în proces în calitate de intervenient accesoriu în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Fiodor Iurcu.

Judecătoria Centru, mun. Chișinău, prin încheierea din 08 noiembrie 2016 (vol.II, f.d. 130), a încetat procesul civil în partea cererii de chemare în judecată a Fiodor Iurcu împotriva Ministerului Sănătății, intervenient principal Consiliul raional Ocnița, intervenient accesoriu Natalia Leiciu cu privire la contestarea actului administrativ.

Judecătoria Centru, mun. Chișinău, prin hotărârea din 08 noiembrie 2016 (vol.II, f.d. 131, 138-141), a respins ca fiind neîntemeiată cererea intervenientul principal Consiliul raional Ocnița cu privire la repunerea în termen și a respins cererea intervenientului principal ca fiind depusă cu omiterea termenul de prescripție.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 05 octombrie 2017 (vol. II, f.d. 212, 213-219), a respins cererea de apel depusă de Consiliul raional Ocnița și a menținut hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, din 08 noiembrie 2016.

În consolidarea soluției adoptate, prima instanță și instanța de apel au invocat dispozițiile art. 116, art. 118 alin. (1), art. 121 și art. 122 alin. (1) din Codul de procedură civilă, art. 271, art. 272 alin. (1), art. 274-277 din Codul civil, art. 1 alin.(2), art. 2, art. 14 alin. (1) și (2), art. 16 alin. (1), art. 17 alin. (1) și (4) din Legea contenciosului administrativ.

Referitor la circumstanțele speței, Judecătoria Centru, mun. Chișinău, și Curtea de Apel Chișinău au reținut că, decizia comisiei de concurs a Ministerului Sănătății privind desemnarea învingătorului concursului pentru ocuparea funcției de director al IMSP SR Ocnița, expusă în procesul-verbal al ședinței comisiei de concurs, constituie

act administrativ. Prin urmare, Consiliul raional Ocnița urma să-și înainteze pretențiile în termen de 30 de zile de la data la care a aflat despre existența actului administrativ.

În acest sens, instanțele inferioare au remarcat că Consiliul raional Ocnița a aflat cel târziu la 23 februarie 2015 despre existența actului administrativ contestat, dată la care a înaintat în Judecătoria Ocnița o cerere privind suspendarea examinării litigiului inițiat la cererea de chemare în judecată a Nataliei Liciu împotriva Consiliului raional Ocnița cu privire la contestarea refuzului de angajare, obligarea încheierii contractului individual de muncă și repararea prejudiciului material și moral. Or, obiectul acelei acțiuni civile rezultă din același concurs și acte administrative (vol.I, f.d. 76-77).

Însă, în cauza din speță, Consiliul raional Ocnița și-a înaintat pretențiile cu privire la anularea deciziei comisiei de concurs abia 14 aprilie 2016, adică cu depășirea termenului de prescripție instituit de Legea contenciosului administrativ.

Totodată, prima instanță și instanța de apel au conchis netemeinicia cererii Consiliului raional Ocnița de repunere în termen, deoarece acesta nu a prezentat probe pertinente și admisibile ce ar dovedi faptul că până la 14 aprilie 2016 acesta a fost privat, din motive obiective, de posibilitatea de a înainta propriile pretenții în instanța de judecată. Or, depunerea acțiunii de către Fiodor Iurcu nu constituia un impediment pentru apelant Consiliul raional Ocnița de a-și înainta propriile pretenții în cadrul acestui proces sau în cadrul unui proces separat.

Subsecvent, s-a apreciat ca fiind nefondat argumentul referitor la faptul că pretențiile Consiliul raional Ocnița au fost înaintate în legătură cu decesul reclamantului Fiodor Iurcu. Or acest fapt nu suspenda și nici nu întrerupea pentru Consiliul raional Ocnița curgerea termenului de prescripție, și nici nu constituia un impediment pentru înaintarea pretențiilor de către acesta, având în vedere că în sensul Legii contenciosului administrativ termenul de prescripție nu curge de la data decesului lui Fiodor Iurcu.

La 21 februarie 2018, Președintele raionului Ocnița, Vasile Romanciuc a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017, prin care solicită admiterea acestuia; casarea integrală a deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe, ca fiind ilegale și contrare legislației în vigoare, și anume Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 15 din 17 noiembrie 2014; și trimiterea cauzei spre rejudecare (vol. III, f.d. 1-5).

În argumentarea recursului invocă faptul că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și nu a ținut cont de dispozițiile Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 15 din 17 noiembrie 2014.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din următoarele motive.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Ab initio, instanța de recurs consideră că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorului termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017, însă, aceasta a fost expediată participanților la proces prin scrisoarea de comunicare a actului de procedură cu numărul de ieșire 17700 din 12 decembrie 2017 (vol. II, f.d.220), iar cererea de recurs a fost predată oficiului poștal la 21 februarie 2018, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe plic (vol. III, f.d. 16).

Succesiv, completul de admisibilitate nu poate accepta argumentele recurentului ce țin de dispozițiile Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 15 din 17 noiembrie 2014.

La caz, este remarcabil că recomandările Curții Supreme de Justiție și hotărârile Plenului Curții Supreme de Justiție reprezintă evaluări ale practicii judiciare existente

și aserțiuni cu privire la modul de punere în aplicare a legii, având caracter consultativ și nu pot constitui baza formală a hotărârilor judecătorești, pentru că nu sunt izvor oficial de drept, iar practica națională pe asemenea categorii de litigii invocate în cererea de recurs este diferită de respectiva cauză.

La fel, completul de admisibilitate apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate restul alegațiilor conținute în cererea de recurs depusă de reprezentantul lui Scînteii Sergiu, avocatul Croitor Alexei. Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Prin urmare, în speță, argumentele cuprinse în cererea de recurs nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Iar, recurentul nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

Ca urmare, necorespunderea recursurilor exigențelor prestabilite în art. 437 alin.(1) din Codul de procedură civilă și care nu conțin esența și temeiurile, argumentul ilegalității actului de dispoziție atacat, precum și propunerile respective, constituie temei de inadmisibilitate a recursurilor în cauză.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, în esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit.b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii juste de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Președintele raionului Ocnița, Vasile Romanciuc nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprind simplul fapt al dezacordului reprezentantului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67*). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Președintele raionului Ocnița, Vasile Romanciuc nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că Președintele raionului Ocnița, Vasile Romanciuc a depus prezenta cerere de recurs după ce Consiliul raionului Ocnița a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „*Levages Prestations Services*” *împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50*).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că Consiliului raionului Ocnița i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67*).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Președintele raionului Ocnița, Vasile Romanciuc împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

A considera inadmisibil recursul declarat de Președintele raionului Ocnița, Vasile Romanciuc împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Fiodor Iurcu împotriva Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale, intervenient principal Consiliul raional Ocnița, intervenienți accesorii Natalia Liciu și Instituția Medico-Sanitară Publică Spitalul Raional Ocnița cu privire la contestarea actului administrativ, și cererea intervenientului principal Consiliul raional Ocnița împotriva Ministerului Sănătății, Muncii și Protecției Sociale, intervenient accesoriu

Instituția Medico-Sanitară Publică Spitalul Raional Ocnița cu privire la contestarea actului administrativ.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan